

Egy vörös¹

Totálkáros. Vakon kell letudnia ezt a félét. A szülei nem tudnak hirtelen rááldozni egy új szemüvegre. Vissza is fordult az árkádok felé, és a bogaras szobor (*hogy mi van?*) mellett találta a srácot, akit valószínűleg felelősségre kell vonnia, de legalábbis jól le kell csesznie, hogy megnyugodjon. Megoldani úgysem tudja.

A *hé, te vetted el?* és *egy mi a fasz?*-szal induló szóváltás aztán fényt derített rá, hogy bárki is volt, aki finoman leemelte a szemüveget a lány orráról, majd a kabátzsebébe csúsztatta, eltűnt. Ez a srác nem az a srác, és még ha ki is tudná venni az arcát, akkor is ott a tény, hogy nincs képben, már órák óta elvesztette a fonalat, nem emlékszik, hogy esett a földre, hogy lépett rá. Azt sem igazán tudja, hogy miért van ő egyedül, hiszen hárman indultak el, és az előbb még a többiek is itt voltak. *Hol?* Máté vigasztalóan nyújtotta felé a plasztiküveget, amit itt palacknak hívnak, és amiben a hányás színű lötyty citromos Fanta és gyomorrúgásnyi vodka keverékére engedett következtetni. *Hát itt, velem.* Logikus volt együtt megkeresni ezt a felelőtlen akárkit, aztán meg a csajokat, legalábbis Virágnak logikusnak tűnt.

Az árkádok alatt lvó csöviket halkán kikerülve, a templomlépcső felé indultak, ahol egyetemisták kiabáltak, táncoltak és csókolóztak. A februári öt fokhoz képest sokan voltak, talán a vizsgaidőszak vége és a laza első hét tette. Máté általában nem volt segítőkész, sőt, most az volt az érzése, hogy a lány rákényszerítette, hogy tartson vele, még akkor is, ha ezt végül is ő ajánlotta fel. A neki szegezett zöld szempár ezt várta tőle, egyszerre kérlelve és vádolva. Remélte, legalább annyi haszna lesz a

¹ A szerző a szöveg megírása idején a Nemzeti Kulturális Alap alkotói támogatásában részesült.

dologból, hogy közben ő is megtalálja a többieket, akiket akkor veszíthetett el, amikor átment hugyozni a másik térre, ahogy szokott. Azok meg leléptek, ahogy szoktak. Nála maradt az összes piájuk, úgyhogy kénytelenek voltak vadászni.

Virág végül a könyvtár előtti padoknál talált rá a tettesre, ezúttal biztos volt benne, hogy ő lesz az a *balfasz*, a fiú viszont nagyon lelkesen üdvözölte a lányt. Máté gyanakodott valamiféle cinkosságra, ami nem tetszett neki. A srác hangosan vitatkozott a társaival az aktuálpolitikáról, a magyarságról, december 5-éről. Máténak konkrétan fogalma sem volt, miről van szó, nem is érdekelte. Virág nem tudott meggyőzően jelenetet rendezni, ahogy szerette volna, meglepte a kedves fogadtatás. Nyafogásra hasonlított, ami kijött a száján. *Eltörted a szemüvegem, mármint nem adtad vissza, és most eltört. Miért nem szóltál, hogy hol van? Azt hittem végig, nálad van. Aztán meg csak eltűnsz?! Mekkora szararc vagy!*

A srác neki, Máténak kezdett el magyarázkodni, hogy ő éppen csak felpróbálta, mert lehet, hogy neki is kéne már egy, utána vissza is adta, rögtön, *de tényleg!*, az összetöréshez neki semmi köze. Nyilván azt gondolta, hogy ő lehet a csaj faszija, és most baj lesz, ha nem áll elő valami kielégítő magyarázatfélével. Máté felvette a békés közvetítő szerepet, ami általában jól ment neki, igyekezett mindkét oldalt megvilágítani és megállapítani, hogy kinek jogosabb a követelése. Most azonban jobban is mehetett volna, mert a srácnak hamarosan elege lett a magyarázkodásból. *Értem, hogy neki ebből csak egy van, de anyád is csak egy van, nem jöhetsz oda, csak úgy a másikhöz, hogy bazzeg, csinálj valamit... Hát én visszaadtam, nem? Mi közöm hozzá, ez nem az én... Nem, hallgass végig, ez nem az én hibám.* Máté hessegető mozdulattal válaszolt, akart valamit mondani arról, hogy mégiscsak láthatta a kiscsajon, hogy részeg, hogy annyit igazán rászánhatott volna, hogy a kezébe adja a szemüveget, ha már úgyis. *Elmehetsz te a kurva anyádba! A hülye kis p...*

Picsáddal lehetett a vége, de a fiú már a földön ült, egy rajzfilmben csillogok táncoltak volna a feje körül. Máté ökle lüktetett és szúrta, a mellkasában enyhült a szorítás, amit épp csak egy másodpercig volt képes elviselni, aztán már inkább kívülről látta mi történik, irányítani nem tudta. Arra a pillanatra a világ lelassult, ő pedig megkövült benne. Valaki a kabátját ráncigálta azzal, hogy *futás*. Úgyhogy futott.

Talán egy percet futottak a rakpartig. Virág a természetéhez képest ugyan gyors volt, de Máté azért elhúzhatott volna mellette, még így, részegen is, csak nem akarta ott hagyni, ki tudja, miért. Valójában senki sem üldözte őket, de ha maradtak volna, talán leütik, ahogy ő tette ezzel az *anyázós*

sráccal. A lépcsőkön megálltak, hátrafelé pislogtak, hogy biztosan nem jön-e utánuk senki. A lány felhajtotta a sárga, vodkás lötty felét, a többit felé nyújtotta, nevettek. Egészen szépnek látta a lányt, aki már a hidegtől vagy a futástól kipirult arccal figyelte a túlparti fákat. Egy pici lány volt, alacsony, a kabáton keresztül is látszott, hogy vézna, és groteszkül hatott rajta a nyaka köré tekert vastag sál. Vékony szálú vörösrre festett haja a válláig ért, a tövénél már kivethető volt a világosbarna alapszín.

Máté kiitta a maradék piát, a palackot kicsit összegyúrte, és a Tisza felé hajította. Épp csak a partot érte. Az alját apró hullámok nyaldosták, és ha egy-egy lökésre mozdult is, sosem sodorta el a folyó. Leültek. Nem mondtak egymásnak semmit. Virág Mátét figyelte, akinek a szemét eltakarta a haja, így abból nem tudott következtetni arra, hogy mi is volt ez az egész. Kicsit örült azért, hogy a gyerek megvédte, még ha feleslegesen is. Megfogta a kezét, megkérdezte, hogy fáj-e. Máté nemet intett a fejével, nem akart ránézni, kellemetlenül érezte magát, nem illett bele a rutinba ez az este. Pedig Virágnak tetszett a kócos hajával, ami megszűrő göndörnek látszott, pedig csak összecsomósodott, egyre közelebb kerülve ezzel a rasztához. Egy darabig kereste a tekintetét vagy a szavakat, amivel magára vonhatná a figyelmét, de aztán hallgatott, a másíknak szüksége volt köztük a csendre. Ültek, nézték a vizet, ahogy a palackot lökdösi.

Már megint egy kattanás. *Ez most már mindig így lesz?* Sosem fog már tudni uralkodni magán, ha kurvaanyáznak? Ha nem ütött volna, akkor talán sírna, de azt nem lehet. *Ez most már mindig így lesz.* Csak pár hónapja történt, nem tudta pontosan mikor. Rosszul lett, fájta a gyomra, elvitte a mentő, aztán kész, nem jött haza. Nem is olyan, mintha nem lenne, csak olyan, mintha nem lenne itt. Meghalni mérhetetlenül önző dolog. Ha tudna uralkodni magán, minden jobb lenne, akkor gyomorideg nélkül hazamehetne, kialudhatná magát, nem veszne össze minden családtagjával, nem az övé lenne a felelősség, hogy nem működnek a dolgok, esetleg leülne enni a családi asztalhoz is, megvizasztalná a kishúgát, mint egy jó testvér, még az is lehet, hogy sírna. Ha úgy tudna tenni, mintha minden menne tovább. Mintha még gyerek lenne, mintha valaki gyereke lenne. Akkor most örülne ennek a lánynak.

Ez azért nagyon durva volt, de kösz. Még mindig a palackot és a vizet bámulta, amikor észrevette, hogy Virág őt nézi. Tetszett neki, ahogy a lány valószínűtlenül vörös haját folyton az arcába fújja a szél, ő meg az idegesség minden látható jele nélkül másodpercenként elsimítja onnan. Nem tudta, mit válaszolhatna neki, hogy ezt most félreérti, nem az van, mekko-

ra lúzer dolog lenne. Az is túl kockázatosnak tűnt, hogy egyenesen ráné-
zen, még elárulna valamit. Úgyhogy felállt, lassan lesétált a lépcsőn, oda-
ment a palackhoz, először csak rálépett, aztán berúgta a folyóba. Még le-
gyintett egyet az egészre, mintha búcsút intene, aztán visszasétált a lány-
hoz, ma sem megy haza. *Na, iszunk még egy sört, vagy mi a fasz lesz? Virág*
bólintott. *Vagy bort? Otthon van egy vörös.*

Igaz szerelem, 90+

Nem voltak még túl idősek hozzá, hogy Amerikába költözzenek, kell ott is a fuvaros. Úgy volt, majd taxizik, vagy reptéri transzfer, vagy akár a kamionozás. Az lenne az igazi, csak hát, a család. Végül aztán mégis sikerült. Az asszonyt azért néhanapján elvitte, amikor a gyerekek már nagyobbak lettek. Sosem gondolta, hogy ez lobbantja szerelemre őket. A közös rajongás a benzingőz, a végtelenbe tűnő utak és a sivatagi táj iránt. Amint elhagyták ohioi városukat, mindkettőjüket átjárta a közös kaland izgalma, az *ez-csak-a-miénk* érzés, aminek aztán valahol Louisiana vagy Florida mocsarainál, tengerpartján vagy jobb híján medencés üdülőinél engedtek teret. Ilyenkor az asszony egy kék alapon fehér pöttyös fürdőruhába bújt. Órákon át pancsoltak a hűs vízben. Jobban szerették az elhagyott tavacsák partjait, ahol aztán zavartalanul szeretkezhetek, amíg jólesett. Ezt sose tették azelőtt.

Nem várta, hogy ez majd sokáig tart. Főleg nem az asszony részéről. Megállíthatatlan hízásnak indult. Az asszony meg lassan klimaxolt. Ilyenkor már nem kívánják annyira a szexet, hagyni kell őket. Ezt még otthon hallotta a BKK-nál az idősebb kollégáktól. Nem is erőltetett semmit. Saját magától meg azt várta, hogy majd azt az életet akarja, amit a többi kamionos. Countryzene és prostituáltak az út menti motelektben. De nem. Csak a pöttyös, kék fürdőruhas asszony. A puhasága látszott abban a fürdőruhában, igazán különös volt, hogy egy asszony melegsége, puhasága hogy ül ki a testére is.

A nő nem gondolta túl a dolgot, sosem várt semmit az élettől meg a férjétől sem, de ebbe az országba ők új életet kezdeni jöttek, és már akkor meg akarta tapasztalni azt, hogy mit jelent az új. Már otthon is mindig vágyott elöl utazni a buszokon, de még az autó volánja mögé sem lehetett be-

kényszeríteni, félt. Sosem tette le a vizsgát. Cowboyfilmeket viszont látott már, meg az Easy Ridert. Azért nem gondolta, hogy az kéne neki, csak hogy az mégis szép, ahogy ott a cowboyok szépen belenéznek a szerelmeik szemébe, meg belekap a szél a motorosok hajába. Az első utazástól nagyon félt, de hát látnia kellett, hogy mit csinál az ura, mindig csak elment, aztán hozta haza azt a rengeteg pénzt. Jó, hogy Amerika, meg itt van miből, de hogy két garázs meg a Toyota a gyerek tizenhetedik születésnapjára, pedig nem is olyan jó tanuló, a lányka legalább az, de neki csak a lovaglóstábor kellett.

A sivatagi levegő volt az, ami először lenyűgözte, ahogy belekapott a szél az egyre ritkuló őszes hajába, és akkor az ura is egy kicsit úgy nézett rá, mint a cowboyok. Az ura húzta le az ablakot, hogy érezze, milyen különös a levegő a sivatagban, az ő ura mindenre azt mondta, hogy *különös*, ha tetszett neki valami. A régi fürdőruhájára is ezt mondta, restellte pedig először felvenni, már nem volt új, és a testével együtt nyúlt ki az évek alatt, de aztán az ura meg azt mondta, *különös*. Előtte nem mondta neki sosem, hogy *különös*, azt mondta, hogy *csinos*, meg *hogyan ilyen kedves, melegsívű lányt akar ő asszonynak*, de csak már a gyerek születése után vette észre, hogy ami igazán tetszik neki, arra csak azt mondja, *különös*. A gyerekekre nem mondta sokáig, csak amikor annak első szava azt volt, hogy apa, nagyon igyekezett, hogy az legyen, és sikerült. A lánykára rögtön azt mondta, *különös*, a vörös haja miatt, ezt is hozzátette, merthogy nekik nincsen vörös hajú a családban. Pedig neki tetszett az ura rögtön, a göndör fekete hajával, kár, hogy már harmincöt éves korára megkopaszodott felül, épp csak annyi haja maradt, hogy ha az egyik oldalon jó hosszúra megnövesztette és átfésülte a másikra, nem látszott. De aztán az is egyre ritkult, már-már csak a tarkóján van egy kicsi, meg a füle mellett. Na, de ez illik is jobban hozzá, elvégre már ötvenhét éves. Most már a bajsza tetszik neki, csak látszik, hogy igazi férfi, nem valami nyápic.

Ahogy a gyerekek felnőttek, egyre kevesebbet kellett velük lenni, ők egyre többször mehettek együtt útra, aztán már csak egy üres erődbe jöttek haza. A gyerek Kaliforniában járt az UCLA-re. A lány meg New Yorkba ment pincérnőnek, pedig tőle többet vártak. A gyereket meglátogatták, ha épp narancsot vagy bort szállítottak onnan. A lányhoz sosem mentek, arra nem volt munka. Ha látogatóba indultak, mindig lemondta végül, mert sok neki a kávézó, tudják, épp szezon van.

Aztán jött az, hogy nyugdíjba kell mennie. A szeme. Beszélték, hogy majd az asszony vezet, ő szerette is volna, de olyan pici és kövér volt, hogy

ha elérte végre a pedált, nem látta az utat, a kisebb teherautókban meg félt, sikítózott, nem volt mit tenni. A nyugdíj legalább biztos, csak nem elég.

Hát így jött, hogy költözzenek haza, a sok kaland után megint az új élet lehetősége sejtett fel előttük. Budapesten újra, ketten. Végre úgy udvarolhat az asszonynak, ahogy az lánykorában megérdemelte volna. Mit tudta ő akkor, hogy milyen kincset talált. Meg kellett házasodni, ez meg mindig nézte a nagy barna szemével a szerelőcsarnokban. Senki se tudta, mit keresett ott, mert a gépírókisasszonyok fenn dolgoztak, az irodán. Aztán derült csak ki, hogy a művezető lánya. Akkor már inkább hasznosabb is volt komolyan gondolni. Mondogatta is mindig az asszony, hogy egy emeletes ház tetején lenne jó lakni, ahol rálátni a városra. Csak ők ketten. Most találtak egy ilyet. Tökéletes. Az asszonynak nagyon fáj rá a foga. Az alagsori fitnesszterem tulajdonosáé, de nem akarja eladni. Valami francia. Azt hajtja nekik, *Désolé, 2 személ, 90 kiló.*